

Ordføreren: Saaledes har jeg rigtigt ogsaa forstaaet de Herrer, forsaavidt der er kommet Ytringer til Udvalget om den foreliggende Paragraph. Netop med Hensyn til Tidsrummet skjønner jeg imidlertid ikke, at der er Anledning til at foretage nogen Forandring, ligesom det i alt Fald vilde være meget uansætteligt. Det maa overhovedet vel erindres, at det hele Institut, som her indrettes, er fuldkomment nyt, og der kunde med Hensyn til Gresoppreisning for egentlig Domsældte vel endog let opstaae det Spørgsmaal, navnlig i Betragtning af vor Straffeløvs almindelige Principer, om der ikke turde have været Anledning til at sætte Tidsfristen noget længere. Netop fordi Udøvelsen af den hele Institution er bleven nedlagt i Ministerens Haand, har Udvalget her i Landstinget dog formæent at kunne blive staaende ved de foreslaaede 5 Aar. Idet det nu stod Udvalget klart, at det principmæssigt var nødvendigt at give en Regel for de Tilfælde, hvor Personer tidligere kun havde opnaaet Krisfindelse for videre Tiltale, kom det meget hurtigt til det Resultat, at Terminen ogsaa i disse Tilfælde burde i det Mindste være 5 Aar. Der bør dog virkelig ved en Lov som den her foreslaaede vises nogen Agtelse for den Retstilstand, som man forlader, og nogen Agtelse for de Domme, der ere faldne under denne tidligere Tilstand. Spørge vi om, hvorledes Personer, der tidligere ere blevne frifundne for videre Tiltale, sandsynligviis vilde blive behandlede i Fremtiden, da er det jo ganske vist ikke let at have nogen Mening derom, men det er dog sandsynligt, og det er, at de meget lettere vilde være udfatte for en Domsældelse end for en Krisfindelse. Men skal der gives Afgang til Gresoppreisning for tidligere frifundne for videre Tiltale, om hvilke man ganske vist altsaa i Almindelighed tør tillade sig at udtale, at de efter de Anstuelser om Beviis, der nu gjøre sig gjældende ved Domstolene, vilde være blevne domsældte, saa skjønner jeg derfor ikke rettere, end at den korteste Frist for dem til at opnaae Oppreisningen virkelig bør være 5 Aar eller rettere det samme Tidsrum, som er sat for de Domsældte, hvilket er 5 Aar.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved Lovforslaget (see Tillæg A. Sp. 2373 ff).

vedtoges eenstemmig med 47 Stemmer.

Formanden: Da der her i Thinget er foretaget Forandringer i Lovforslaget, vil det være at tilbagevende til Formanden i det andet Thing med Anmodning om opnaaet at forelægge det der.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var: Tredie Behandling af Udkast til Lov angaaende fremmede Skibes Afgang til Fragtfart mellem islandske Havne indbyrdes saavel som mellem Island og Danmark. (2den Behandling findes i Tidenden Sp. 1795—96).

Der var ikke stillet noget Ændringsforslag. Lovforslaget i sin Heelhed sattes under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved Lovforslaget (see Tillæg A. Sp. 1975—76)

vedtoges eenstemmig med 49 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget skal nu blive tilstillet Formanden i det andet Thing med Anmodning om at forelægge det der.

Man gik dernæst til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var: Anden Behandling af Forslag til Lov angaaende Udvidelse af Anstalten for Sindssyge i Østifterne med Undtagelse af Staden Kjøbenhavn. (1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 1796 ff.)

Der var ikke stillet noget Ændringsforslag. Samtlige Lovforslagets Paragrapher sattes under Forhandling.

Teszen: Jeg har ikke fundet mig foranlediget til at stille noget Ændringsforslag til